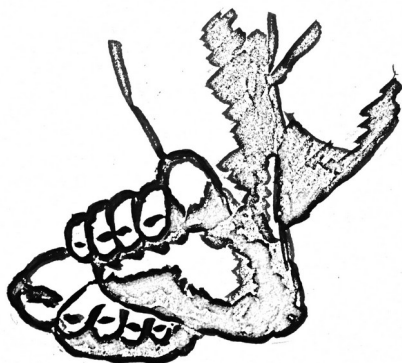

Paní doktorce se zablýsklo v očích a s úsměvem mi podala nůžky: „Tak, tatínku, budeme stříhat pupeční šňůru. Jsou trochu tupé, musíte zabrat pořádně.“ V tu chvíli mi připadalo, že je to ten nejdrsnější okamžik, jaký jsem doposud zakusil. Hned po vyčerpávajícím porodu naší dcery. Asi jsem pozapomněl, že ještě přijde placenta.

Je opravdu fascinující, co všechno nám mužům současná pokroková doba umožňuje. Třebas se právě zúčastnit porodu dítěte. Muž je přítomen u něčeho, kam neměl po celá tisíciletí přístup. Pro někoho úžasné. Zase trošku víc rozumím tomu, proč roste spotřeba antidepresiv. Na druhou stranu jsem už porodil několik jehňat a zase tak velký rozdíl to není. Ten proces je, jak se zdá, stále stejný. Zaznamenal jsem pouze jeden zásadní rozdíl a to ten, že s ovci je daleko snazší domluva. Celé to moje porodnictví prostě a jednoduše potřebovalo nějakou vrcholnou zkušenost. Tak si to alespoň rozhodli bohové vládnoucí osudu lidskému.

Neopomenutelným zážitkem hned úvodem byl výběr porodnice. Porod domácí byl sice rovněž na stole, naštěstí však zvítězila zbabělost nad přirozeností. Člověk prostě má jen jedny nervy, které netouží přenášet v pověstném kýbli. Samozřejmě, že jsme nemohli jít rodit do nejbližšího zařízení. Čím by byl dobrodružný život bez komplikací?! Chtělo to alespoň hodinovou jízdu automobilem, aby snad v budoucnu nikdo nezapomněl, že šlo o opravdu důležitou událost. Nastávající mamince se to povedlo vskutku výtečně. I dnes, po letech, mě

ony události běží před očima, jako by k nim došlo teprve včera.

V den, kdy „praskla voda“, jsem právě prodělával zánět spojivek. Takže jsem nemohl řídit automobil. Nu což. Žádný problém. Šťěstí přeje připraveným. Nastávající dědeček se ochotně nabídl, že uhasí náhlou událost a to splnil na jedničku. Přiřítíl se v rekordně krátkém čase, před domem zaparkoval smykem. Nevím proč, ale muži se obecně domnívají, že dítě se narodí zničeho nic, takže je třeba spěchat jako k ohni. Já si to ostatně také myslíval. Za toto nedorozumění nesou zodpovědnost patrně americké filmy a nedostatek sdílnosti žen. V mém případě však již brzy mělo dojít k dokonalé nápravě.

Když moje žena loudavým tempem konečně nastoupila do vozidla (ona samozřejmě dobře věděla, že nic nehoří), vystřelil letitý Volkswagen Passat na svoji osudovou misi. Před zpola nevidoucíma očima se mi míhaly zlověstné stíny, které v mé zdivočelé představivosti všechny vypadaly jako nákladáky naložené kamením, jež pod svými koly rozdrtí během okamžiku cokoliv menšího, co se jim připlete do cesty. Do sedadla mě vtlačovala odstředivá síla turbodiesela, mysl mi kolabovala z nevyspání. Je jasné, že takto zkoušený organismus si musel dojít ulevit.

Kdesi mezi poli jsem opustil vozidlo. Nastávající dědeček zatím vzdoroval akutnímu infarktu. Až později jsem pochopil, že s každou minutou naší cesty očekával zahájení porodu ve svém autě a teď jsem se vzdaloval do krajiny a nechal jej v tom samotného! Inu, příliš mnoho televize si vybralo daň. Samozřejmě, že do cíle jsme dorazili v konzistenci, jak jsme cestu zahajovali. Moje žena se ve spokojené náladě odloudala k příjmu a děda čekatel zářil rovněž uspokojením, že to stihl. A tak vznikají ony nezapomenutelné okamžiky štěstí uprostřed nudného lidského pinožení.

Den první probíhal poklidně až do večera (no ano, všímavý čtenáři, ty, kdos toho netušil, rodit se dá i více dní). Posedávali jsme, klábosili a čekali na správné kontrakce, jež nepřicházely.

Ani jeden z nás dvou netušil, co přijde. Bylo to fantastické dobrodružství protkané strachem a vzrušením. Přitom všem rozjímání jsem si samozřejmě stihl zařídit covidovou lustraci špejlí nosem až někam do mozku. Poslali mě do úplně jiného baráku na druhý konec kliniky, aniž by někoho napadlo, že se zánětem spojivek to může být problém. A tak jsem se plížil kolem zdí, abych se co možná nejvíce vyhýbal přímému slunci. V podstatě poslepu jsem přeběhl rozlehlé parkoviště, jeden chudák řidič mě málem přejel. Navigoval jsem se jako opilý pirát na rozbouřeném moři spoléhaje se neochvějně na dar samotných bohů orientace. Zrak mě pátil, uši přetékaly hlukem, hmatal jsem zoufale a na jazyku pachů smrti. Leč šestý smysl, instinkt divokého zvířete, mě vedl neomylně.

Když jsem konečně dorazil ke stanovišti, kde zručný operatér se špejlemi prohledával lidem tělesné dutiny, spadla mi brada. Stál jsem před něčím, co vypadalo jako stará vybydlená garáž, jíž přechodně obsadila parta čuchačů ředidel. Svět je místem neustálých překvapení, že? Krátce, přesto upřímně, jsem se pomodlil a nechal se prošťouchnout. Pro dítě člověk obětuje hodně. Jak jsem měl v budoucnu poznat, někdy i více, než svůj vlastní život. S papírem o nenálezu něčeho, co možná ani nikdy neexistovalo, bez kterého by mi bylo v oněch časech zamezeno svobodného dýchání, vydal jsem se zpět k porodnici. Ten důležitý papír už po mě nikdo nikdy nechtěl.

„Byl jste tam?“

„Byl.“ I kdybych měl Covid Smrtonoš, bylo to všem u záděle. Všichni asi dobře věděli, jaká hra se tady hraje. S nadcházejícím večerem mě z porodnice vykopli a ať si dojdou ráno. Opanoval mne pocit blaženého uspokojení z dobře odložené práce. Porod proběhne v noci a já si užiji již jen ranní prezenci. Och, jakým jsem to býval snílkem!

Hned brzy po ránu mne v porodnici všichni hezky přivítali. Sestry, lékařka, myslím, že i ten chlap od popelnic. Čekali na mě, neboť porod stále neproběhl! Bylo nad slunce jasné, že z mojí role přicmrndávače se neodvratně stává postava

klíčová. Zbývalo již jen objasnit, zda půjde o drama anebo komedii. Nemoha se tomu jakkoliv vyhnouti, vstoupil jsem odhodlaně na dějiště událostí. A zde mne přivítala první zamračená tvář onoho rána. Moje žena. Nastávající maminka. Její pohled mě usvědčoval: To je ten, který mi způsobil všechno to utrpení. Určitě byla i šťastná, že jsem se ráčil dovalit. Někde tam v koutku její romantické duše určitě ano.

Paní doktorka, celá rozzářená příznivým vývojem událostí, zapjala přístroj, který počal vyrábět na papírový pás graf života a smrti. Ještě jednou mne ujistila, že když už jsem tady, půjde všechno jako po másle. Do oběda bude nový člověk na světě. Vzápětí mi sestřička přišla sdělit totéž. Čekal jsem mnohé, ale skutečnost mojí nepostradatelnosti mne opravdu zaskočila. Jak jen to muselo býti nemožné родit v minulosti bez nás tatínků!

Ve vedlejšího pokoji začala sténat žena. Dodnes nevím, zda toto akustické propojení bylo záměrné, či pouze pan architekt klopýtl. Výsledek byl každopádně ten, že každý přesně věděl, co se děje u sousedů. K nám dolehly přesně takové vzdechy, výdechy, mručení a křik, jak v ukázkovém americkém filmu. Po třiceti minutách zaplakalo novorozeně. Dokonalý porod. A my byli u toho. Simultánní porod jsem opravdu nečekal ani v nejdivočejších představách. Moje žena se zatím rozhodla, že si dá šlofika.

Ranní šichta byla za námi, minulo poledne, hodinová ručička mířila neúprosně ke třetí odpolední. Usměvavá paní doktorka počala vadnout únavou z neustálého ožívování

prvorodičky a i mě, zkušeného dřevorubce, toto značně zmohlo. Nadřeni jak topiči z Titaniku, prohodili jsme s lékařkou pár povzbudivých slov.

„Co říkala?“ optala se nekonečně nastávající maminka, když na chvíli procitla. Vytušil jsem, že nadešla moje osudová chvíle, důvod, proč jsem vůbec tady. Byl to skok do hlubiny. Teď, nebo nikdy!

„Říkala, že ti budou muset rozříznout břicho,“ lhal jsem jako když tiskne Rudé právo a káže premiér Fiala. Pozitivní motivace aktivovala skrytou sílu cest porodních a na minutu před třetí byla konečně naše dcera v mém náručí.

Dnes, kdy zaznamenávám tyto vzpomínky, není moje malá holčička už dávno tím scvrklým uzlíčkem bojujícím o každý nádech a spoléhajícím se na hlas mého srdce, aby to je její, ještě bázlivé, z leknutí nepřestalo bít. Běhá jako vítr s ostatními dětmi ve školce, odmlouvá a vymýšlí si první lži proti dospělým. Máme za sebou už spoustu mil rodičovského maratonu, spousta nás čeká. Dnes mi to připadá jako věčnost, ale dobře vím, že než se naději, bude všechno pryč. Už mi nepodáš svou malou ručku a neřekneš: „Budeme si číst knížku“. Budeš velká. Pak dospělá. A budeš pryč. Co je to jen za tajemný poklad, který se tak náhle zjevuje, pak zase mizí? Proč se to všechno děje, když nás za chvíli rozfouká vítr, jako listí spadané ze stromů? Usínáš únavou v mém náručí. Snad to má smysl, být na živu. A mít rád.

www.toulavy-medved.cz

